

Et år i USA

Af Mathias Flensted-Jensen, USA 2008-09

De fleste, når de tænker på USA, tænker måske storbyer med kæmpe skyskrabere og butikker over det hele, og store high schools med et strengt popularitets hierarki, hvor atleterne for skolens forskellige sportshold behandles som guder. Sådan er der måske også steder i USA hvor det foregår, men ikke der hvor jeg tilbragte mit udvekslingsår. Længe før jeg tog af sted tænkte jeg: ”Nu skal jeg ned og ligge på strandene i Florida, eller opleve storby miljøet i Californiens populære byer som San Francisco eller Los Angeles”. Men jeg endte hverken i Florida eller Californien, nej jeg endte inde i midten af USA i den lille stat Iowa. En stat der er ca. 3 gange så stor som Danmark, 70% dækket af majsmarker, og med et indbyggertal på sølle 2 millioner. En storby blev det heller ikke til, jeg havnede i den lille by Granger, med ca. 1.000 indbyggere. Men det tog mig ikke længe at finde ud af, hvor meget sjovere en lille by i en lille stat kunne være, og det endte med at blive det bedste år af mit liv.

Jeg boede hos en, efter min opfattelse, typisk amerikansk familie. Familien bestod af 2 forældre der begge var arbejdsnarkomaner, 2 ældre børn der begge gik på college og derfor sjældent var hjemme, og en lille pige på 12 år. Min 12-årige værtssøster endte jeg med at få et rigtig tæt forhold til, vi blev næsten som rigtige søskende, tog altid til hinandens sportskampe eller andre vigtige begivenheder, og sloges konstant om tv’et.

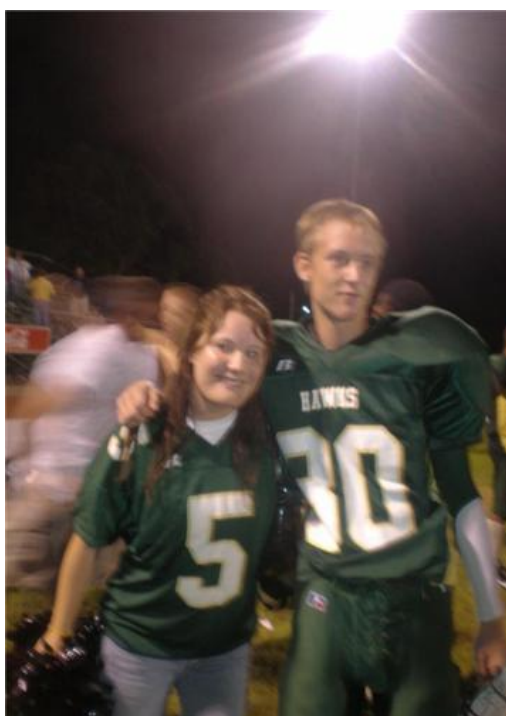
En af grundene til at jeg gerne ville til USA, var at jeg gerne ville prøve at spille amerikansk fodbold derovre. Jeg havde spillet et par år i Danmark og det var blevet min helt store lidenskab. Kun 2 dage efter min ankomst var der så den første træning, med skolens amerikanske fodbold hold. Med spillere på 13-17 år der lignede fuldvoksne mænd, der havde styrketrænet det meste af deres liv, og en træner der konstant råbte og skreg, og truede sine spillere på livet hvis de ikke spillede godt nok, eller ikke gjorde som der blev sagt. Træningen varede intet mindre end 4 timer, i 35 graders varme. Det skal lige siges at det er meget varmt i Iowa om sommeren. Sådan trænede vi så alle ugens 5 hverdage, hver uge, indtil skolen startede hvor vi så var nød til at korte træningen af til ”kun” 3 timer dagligt.

Så kom første skoledag på Woodward-Granger High School. Heldigvis kendte jeg allerede størstedelen af drengene fra skolen fra amerikansk fodbold holdet. Men der var stadig hundredvis af elever jeg ikke kendte, og de var bestemt ikke generte for at komme over og tale med ”ham den nye dreng fra udlandet”. Spørgsmål havde de masser af, nogle mere dumme end andre, fx. Blev jeg spurgt om vi havde veje i Danmark, eller om alle folk gik med træsko. Det tog mig ikke længe at få opbygget en vennekreds, primært bestående af atleter fra henholdsvis amerikansk fodbold holdet, og basketball holdet, som jeg havde trænet med i weekenderne, og planlagt at starte på efter fodbold sæsonen.

Nu var det så tid til den første hjemmekamp med amerikansk fodbold holdet. Spillerne havde deres spillertrøjer på i skole så folk kunne se hvem de var. Efter skole gik vi ned og snakkede med

trænerne, så lidt af en videooptaget kamp vores modstanderhold havde spillet tidligere, og gik så ned for at klæde om. Derefter samledes vi så uden for skolen, alle spillere og trænere, stillede os op på rækker bagved skolens marching band, bandet spillede så og marcherede mens spillerne marcherede efter dem, gennem byen på vej ned til skolens stadion. Folk kom ud fra deres huse og vinkede og råbte held og lykke til os. Vi ankom til stadion og begyndte vores opvarmning, og det tog ikke lang tid før modstander holdet også ankom og begyndte deres opvarmning. Klokkeren blev så 7 om aftenen og kampen skulle til at begynde.

Tilskuerpladserne var fyldt op med elever fra skolen og forældre, og hele vejen rundt om banen stod indbyggerne i byen der kiggede, grillede heppede osv. Projektørerne blev tændt og lyste ned på banen hvor vi, hjemmeholdet, stod på en lang række og hver enkelt spiller blev præsenteret over højttalerne. Jeg kan stadig tydeligt huske kommentatorens stemme sige: ”and now, wearing number 80, Mathias Jensen!” og de hundredvis af publikummer klappede og råbte, en fantastisk følelse. Kampen var hektisk, og begge hold skiftedes konstant om hvem der havde føringen. Publikum og cheerleaderne råbte og skreg. Men til slut var det vores skole der slap af sted med sejren, 12-7 blev slutresultatet i vores favør. Eleverne stormede ned på banen af glæde, og pludselig skulle flere forskellige piger have taget deres billede sammen med mig efter kampen.

Amerikanere er konkurrence mennesker, og kan lave en konkurrence ud af næsten alt og gå utroligt meget op i det. Lige meget om der er amerikansk fodbold, basketball, musik, oplæsning eller skuespil, uanset hvad man er interesseret i kan man konkurrere i det.

Tiden gik, og sejrene kom sjældnere, men vi havde det stadig sjovt. Skolen gik godt, jeg fik næsten ikke andet end A'er og B'er i mine karakterblade. I det amerikanske skolesystem er det egentlig nemt nok at få gode karakterer, når først man har regnet ud hvordan det foregår. Lektierne er ofte ikke ligeså svære eller krævende som i de danske folkeskoler, men til gengæld er der mange flere af dem, og mange flere prøver.

Det blev vinter, amerikansk fodbold sæsonen sluttede, og basketball sæsonen begyndte.

Igen var det utroligt hårdt, med 3 timers

træning om dagen. Det var også noget folk gik utroligt meget op i, og det meste af byen kom også til gymnastik hallen og så os spille. Igen blev det dog ikke til så mange sejre som håbet. Igennem basketball mødte jeg også nye folk, jeg ikke før havde snakket så meget med, men pludselig blev vi holdkammerater og formede straks et tættere bånd. Jeg havde nu efterhånden lært hele skolen at kende, og var venner med langt de fleste, også uden for min sædvanlige vennekreds.

Mange tror fejlagtigt at i amerikanske skoler hersker der et strengt popularitets hierarki, hvilket ikke er helt rigtigt. At være populær er ikke nødvendigvis specielt vigtigt. Dog er eleverne delt ind i små "grupper" eller "kliker", atleterne, de akademisk begavede, musikerne, cheerleaderne osv. Men det har ikke specielt noget at gøre med popularitet. Selv var jeg venner med næsten alle, men skulle jeg placere mig selv i en gruppe bliver det uden tvivl i atleternes.

Det blev så jul, en tradition amerikanerne fejrer en smule anderledes end vi gør det i Danmark. Juleaften tog vi fint tøj på, og familien tog så i kirke til julegudstjenesten. Derefter tog vi hjem, spiste noget af min værtsmors hjemmelavede pizza, og spillede forskellige spil. Et kæmpe juletræ havde vi heller ikke, blot et lille plastik et der stod i hjørnet. Vi skulle også have taget et julebillede, noget min værtsfamilie gjorde hvert år. Et billede af børnene i familien, som så blev sendt rundt til venner og familie som julekort. Dagen efter var det så julemorgen, hvor vi stod tidligt op og pakkede gaver op. Ikke en ligeså traditionel jul som jeg var vant til.

Det blev så februar og basketball sæsonen sluttede, jeg mødtes dog ofte med mine venner i fritiden og spillede. Jeg havde nu fået nye fag i skolen. Bl.a. psykologi og sociologi som jeg blev meget interesseret i. Jeg havde oprindeligt ikke i sinde at dyrke mere organiseret sport resten af mit udvekslingsophold, men jeg var alligevel bange for, at komme alt for meget ud af form hvis jeg ikke gjorde. Men nu var det blevet tid til atletik sæsonen, og et par stykker af mine venner fik mig til sidst overtalt til at prøve det. Jeg begyndte så på atletikholdet, et af skolens klart mindste sportshold, med kun ca. 30 atleter. Igen var der hård træning hver dag efter skole, og igen fandt jeg ud af det også var en sport amerikanere gik utroligt meget op i. Efter et stykke tid blev vi så delt op i forskellige grupper: sprintere, langdistance løbere, kastere (kuglestød og diskos kast). Selv blev jeg udnævnt som langdistance løber, hvilket jeg til sidst udviklede en stor passion for. Igen fik jeg også flere nye venner, også fra andre skoler, ofte konkurrenter i mit eget løb jeg stod og snakkede lidt med før løbet gik i gang.

Til sidst sluttede også atletik sæsonen, og samtidig skolen. Det blev sommerferie, ingen skole, ingen lektier, men desværre heller ingen sport, udover baseball, hvilket jeg dog ikke havde intentioner om at prøve kræfter med. Det betød så at jeg fik mere tid at bruge sammen med vennerne. Næsten hver dag var vi ude og køre rundt, spille basketball, fiske eller hvad vi ellers kunne finde på.

Men til slut kom så den dag hvor jeg skulle hjem. Min værtsfamilie havde arrangeret en fest så jeg kunne få sagt farvel til alle mine venner. Det var sørgeligt at skulle forlade det sted, der havde været mit hjem i nu et helt år. Men det har uden tvivl været den bedste oplevelse i mit liv. Jeg er blevet mindst ligeså sports hungrende som den gennemsnitlige amerikaner, hvilket ikke siger så lidt. Jeg har fået hundredvis af nye venner, og en ny familie. Jeg holder stadig kontakten med dem alle derovre, og regner med at besøge dem igen næste sommer.